

"Веселому роду не буде переводу, бо Нобель з динамітом духовності, правди, мудрості..."

(Закінчення. Поч. 1 стор.)

Ось так і серед людей. А ще на трасі кидались в очі кінні повозки, на яких сиділи молодіці й дівчата.

— Мабуть, теж на фестивалі їдуть таким транспортом, - вважали декотрі майбутні гості, що їхали з далеких міст, не здогадуючись, що то селяни всього-навсього їдуть копати картоплю.

— І куди-то стільки різноманітних легксвіків, фургонів та автобусів мчаться у таку гарячу пору? - думав не один хлібороб (не всі ж бо інформовані про фестиваль). А один сільський дядько, видно також своєрідний жартівник, запоперечив дорогу своєю фірмою, яку не можна було сб'їхати, і почав у такий спосіб вимагати могорича, не боячись навіть жарт і ліричний відступ...

... І ось ми у Ноблі. Тут велике поживлення та метушня. Представники сільських рад складають курені, торговельники розкладають широкий асортимент продовольчих тварів. Все більше і більше людей займає місця на лавочках, де має відбутись дійство. Воно розпочалось концертом, у якому взяли участь кращі аматори районної та сільських сцен, заїжджі гості. Всі вони чарували присутніх жартівливими українськими піснями та словами. А ті відповідали на їх виступи бурхливими оплесками. **Концерт, який вела чарівна гостя з Рівного Раїса Цапун, тривав до пізнього вечора, а після цього ще довго не змовкала музика дискотеки. Веселився і розважався весь люд: хто як міг і хотів, бо нічим не обмежувався.**

День другий

Святкове дійство продовжилось. До мікрофону на помості підходить єпископ Сарненський і Поліський Антоній.

— Нобель — це особливе місце, - говорить він. Адже за народними переказами тут від Києво-Печерської лаври була утворена обитель, яка молитовно поєднувала всі слов'янські народи на цій межі - як польські землі України, так і поліські землі Білорусі та Великої Росії. І води цього озера, зберігають тайну велику, того великого предання, коли погребилась ця древня обитель, коли ми можемо на цих возвишених пагорбах, де стоїть і нинішня Свято-Преображенська церква, яка вінчає своїми куполами все село і об'єднує всіх віруючих людей, помолитись за тих, хто живе, і тих, що вже відійшли, а також за нашу державу, яка повинна мати своє становлення, яке вона сьогодні напрацьовує і повинна мати свої здобутки, щоб люди у цій державі були щасливими. То хай же сьогоднішній день, котрий почався із молитви у цьому Божому храмі, буде благословенням для цього села і для нашого поліського краю. Бо ми молилися сьогодні тут за благополуччя народу Божого і нашої держави. Я вітаю всіх учасників, а тим паче тих переможців, хто буде відзначений нині. Хай у пам'яті залишаються всі ті добрі і благословенні начала, які ви починаєте творити на цій землі... Хай же лунає сміх, хай радіють серця, хай веселяться люди! Кріпи вас всіх Господь!

Гості

А далі розпорядником основного дійства стає наш місцевий

письменник-гуморист Роман Демчук. Він вітає всіх зі святом і повідомляє, що серед гостей фестивалю є такі знаменитості, як ініціатор цього дійства, доктор наук, письменник-романіст - Григорій Штонь, професор, завідувач кафедри українознавства Рівненського державного гуманітарного університету - Степан Шевчук та його дружина - майстер народної вишивки, заслужений діяч мистецтв України - Марія Шевчук, письменник-гуморист, лауреат літературної премії ім. Остапа Вишні - Валентин Чемерис, письменник-гуморист, заслужений артист України, співробітник журналів "Вітчизна", "Трибуна" та газети "Веселі вісті" - Владислав Бойко, голова Рівненської письменницької організації - Степан Бабій, відомий письменник, автор історичних романів - Євген Шморгун, народний артист України, професор, лауреат Шевченківської премії - Анатолій Паламаренко...

Вітання

Привітав присутніх зі святом гумору перший заступник голови обласної ради Валентин Крока: - Все, що є смішним, - ніколи не буде беззастережним. Тому треба сміятися, треба радіти, - сказав він.

Вітального листа від народного депутата Олександра Абдулліна (публікується нижче) зачитав його довірена особа Юрій Богданович. Палко і щиро виступили Степан Бабій, Григорій Штонь, Степан Шевчук.

Відкриття

Перший Всеукраїнський фестиваль гумору "Лауреат Нобельської премії" відкрив голова оргкомітету Віталій Сарич. Прозвучали позивні фестивалю.

Вітальне слово мовить голова райдержадміністрації Сергій Цермолонський. Він побажав всім удачі і сказав, що з цього часу Нобель став столицею українського гумору, а гумор, як відомо, надихатиме всіх нас на хороші справи і сприятиме процвітанню нашої держави.

Підсумки

Далі була проведена церемонія вручення премій, дипломів та медалей (про умови конкурсу було надруковано раніше).

У літературній номінації першу премію (мішок грошей, диплом та медаль) отримав наш байкар із Висоцька Петро Красюк та Петро Осадчук із Києва.

У номінації "Мистецтво художнього слова" лауреатами стали Анатолій Паламаренко та одинадцятирічний Ілляша Лаба із Здолбунова.

Лауреатом премії у номінації "Пісенне мистецтво" став фо-

льклорний гурт "Джерело" з інституту мистецтв Рівненського державного гуманітарного університету, художнім керівником якого є Раїса Цапун.

Першість серед митців оригінального жанру виборолола заслужена артистка Автономної Республіки Крим, жителька м.Хмельницький Наталія Брижань.

Після цього на поміст вийшли голова райдержадміністрації

це перше Всеукраїнське веселе свято, вручали гостям пам'ятні подарунки. Переможцям у спортивних змаганнях доста-

лись призи - бочка пива, вівця та засмажена птиця...

Додоуму

Наповнені позитивними емоціями, повертались всі додому. Зарядився цілющою енергією і автор цих рядків. Приїхавши додому з таким зарядом, зустрів сусідку з двома відрами води, яка перла їх на другий поверх.

— А у нас на четвертому поверсі вода є, - пожартував я. Та після того з якою міною на обличчя вона зазирнула у мої очі, здогадався, що зробив необач-

Сергій Цермолонський, голова райради Віталій Сарич, заступник голови обласної ради Валентин Крока, начальник управління культури облдержадміністрації Ярослав Мельник. Вони висловили свою вдячність всім, хто організував та проводив

ну помилку. Нічого не залишалось, як дожартувати до кінця.

— Але ж це було вчора...

Отже, нехай живе і процвітає цей фестиваль й щороку ширяться і множаться ряди його переможців.

Петро КУРЯДОВЕЦЬ